

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 285/2023
28.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Гачића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 132/22 од 01.11.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 378/22 од 27.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Гачића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 132/22 од 01.11.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 378/22 од 27.12.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 132/22 од 01.11.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде и на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, при чему ће се новчана казна заменити казном затвора, рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара једним даном затвора, уколико оптужени не плати новчану казну. Истом пресудом, окривљени је обавезан да Основном јавном тужилаштву у Лесковцу, на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 24.882,33 динара и да првостепеном суду на име трошкова кривичног поступка, исплати износ од 40.500,00 динара и на име паушалног износа 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 378/22 од 27.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу К 132/22 од 01.11.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Гачић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Гачић, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је у односу на прецизирани оптужни акт, првостепени суд погрешно правно квалификовао предметно кривично дело као дело пореске утаје из члана 225. став 1. КЗ. Према ставу одбране, у конкретном случају је према утврђеном чињеничном стању и радњи извршења описаној у изреци првостепене пресуде требало применити члан 173.а Закона о пореском поступку и пореској администрацији (ЗПП-а), који је престао да важи, због чега је окривљеног требало ослободити кривичне одговорности.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а како је исте одбрана окривљеног истицала и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3. став три и четири, дао довољне и јасне разлоге, те Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, изнете разлоге у свему прихвата и на исте упућује.

Сем тога, одредба члана 173. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“ бр. 80/2002, 84/2002 – испр, 23/2003 – испр, 70/2003, 55/2004, 61/2005, 85/2005 и др. закон, 62/2006 – др. закон, 63/2006 – испр. др. закона, 61/2007 и 20/2009), престао је да важи 11.09.2009. године, даном ступања на снагу Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 72/2009), из чега јасно произилази да ова одредба није важила ни у време извршења кривичног дела – 15.01.2015. године, за које је окривљени оглашен кривим.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и чињеничне закључке суда у вези начина пословања окривљеног и исказивања промета у пореској пријави, а имајући у виду да, према ставу одбране, о томе постоји доказ, о чему се изјаснио и сведок ББ, који је књиговођа у предузећу окривљеног. На описани начин, по ставу овог суда, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП.

Наводима да је окривљени оглашен кривим да је предметно кривично дело извршио 15.01.2015. године, иако је неспорно утврђено да је оно учињено у децембру 2014. године, те да је нејасно образложење пресуде у делу у коме се наводи да промет није прокњижен у књиговодству предузећа и да нема доказа да је роба набављена, бранилац окривљеног суштински означава и образлаже повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, те је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП, захтев за заштиту законитости у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић